

ogsaa er rigtigt, og hvad Udvalget ogsaa har indseet, at der muligvis, efter Udvalgets Fleertals Forslag, kunde komme langt højere Bånd- og Brødstraf til Anvendelse ved Afsoning, naar Mulcterne ikke kunne betales, end efter Udfastets oprindelige Bestemmelser, men, man har meent, at der var et andet Hensyn som maatte tages med i Betragtning. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (L. C. Larsen), at Bånd- og Brødstraf ikke i og for sig har noget Baneværende ved sig; men det er dog ganske vist, at den saaledes bliver anseet af Almuen, med mindre den netop er en Afsoning af Bøder; thi saa bliver den ikke anseet som vanærende, og det er dette, som man har villet undgaae. Man har ingenlunde villet gjøre Straffen mindre, man har ikke havt Noget imod, at det i saa Tilfælde kom til en højere Bånd- og Brødstraf, men derimod har man ikke villet have, at der dermed, efter de almindelige Begreber, skulde være forbundet noget Vanærende for de Bedkommende, og denne Grund troer jeg ikke ganske er bortfalden ved det, den ærede Minister har anført. Hvad angaaer det, som er blevet anført om Amtmandens Forhold til dette Slags Sager, saa skal jeg afholde mig fra at udtale mig derom, da den høitærede Minister jo, efter hans Udtalelse, maa antages ikke at have Noget imod den i saa Henseende foreslaaede Forandring i Lovudkastet, og heller ikke har Noget imod, at Minimum af Straffen bliver saa høi som foreslaaet. Det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen Foranledning for mig til at gaae ind paa det meget vanskelige og tilbønlige Spørgsmaal, som her har været reist om, hvorvidt den Stilling, det fra det andet Thing indbragte Udkast giver Amtmanden i dette Slags Sager, maatte stemme med Grundlovens Bestemmelser eller ikke. Jeg skal, som sagt, afholde mig fra at gaae ind derpaa, da

jeg ikke troer, at det under de anførte Omstændigheder er fornødent, at drage dette Spørgsmaal ind under Discussionen. En af Grundene, hvorfor Udvalget har foreslaaet, at sætte Minimum af Straffen saa høit, som skeet er, har netop været, her at kunne undgaae dette Stridsspørgsmaal.

Minestad: Jeg skal tillade mig at anbefale den Maade, hvorpaa Udvalget har redigeret den første Passus i Loven. Grunden, hvorfor jeg foretrækker den, er, fordi den gjør det ganske klart og uimodsigeligt, at der maa være Forsæt tilstede fra dens Side, som tilføjer Dyret denne Behandling, for at der ikke skal opstaae en heel Række Forseelser i Analogi med dem, der opstaae imellem Mennesker indbyrdes, som nemlig af Forseelse eller Mangel paa Forsigtighed komme til at tilføie hinanden Overlast, hvilket jo saa bliver straffet. Jeg har saa meget mere Grund dertil, netop formedelst den Vittring, som blev brugt af den høitærede Justitsminister, idet han navnlig erklærede at ville have Begrebet Dyrplageri defineret, eller i det Ringeste forklaret i sine Nuancer derhen, at det gjaldt ogsaa den, som overlæste Dyret, eller sultede det, eller, i Fald jeg hørte rigtigt, den, som tilføiede det uforholdne Lidelser. Det er Noget, som en Mand let kan komme til, at tilføie et Dyr uforholdne Lidelser, uden at han paa nogen Maade har havt til Hensigt at quæle, plage eller mishandle det. Jeg troer derfor, at det er godt, naar det ikke skulde gaae saavidt, at en Mand blev straffet for hvad han uforsætlig kom til at gjøre ved et Dyr, at Loven er bleven redigeret saaledes, som er skeet i Udvalget; thi det er ganske klart derefter, at der maa være et Forsæt tilstede fra dens Side, som paadrager sig Ansvar.